

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4290/10
Дана 19.10.2011. године
Б Е О Г Р А Д

О - ОСТАЛО СУКЦЕСИЈА

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Београду, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Драгане Маринковић и Ловорке Стојнов, чланова већа, у парници **тужиоца-противтуженог "АА"**, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог-противтужиоца **"ББ"**, кога заступа пуномоћник БА адвокат, тужених **ББ**, кога заступа пуномоћник БА1 адвокат, и **ББ1**, кога заступа пуномоћник БА2 адвокат, ради утврђења и предаје у државину, одлучујући о жалби туженог-противтужиоца **"ББ"**, изјављеној на пресуду Првог општинског суда у Београду П 4211/07 од 24. 09.2008. године, у седници одржаној 19.10.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог-противтужиоца Предузећа **"ББ"** и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог општинског суда у Београду П 4211/07 од 24.09.2008. године, у трећем ставу изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог општинског суда у Београду П 4211/07 од 24.09.2008. године, у првом и другом ставу изреке тако што се одбија тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац-противтужени као правни следбеник **"АА1"** власник трособног стана у Београду аа, што би тужени-противтужилац и тужени били дужни признати и трпети да се тужилац-противтужени на основу ове пресуде укњижи као власник наведеног стана код надлежног земљишно-књижног суда у Београду, као и да се обавезе тужени-противтужилац Предузеће **"ББ"**, да овај стан испразни од лица и својих ствари.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка из четвртог става изреке пресуде Првог општинског суда у Београду П 4211/07 од 24.09.2008. године, у делу који се односи на туженог-противтужиоца Предузеће **"ББ"**, тако што се тужилац-противтужени обавезује да овом туженом - противтужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 75.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема ове пресуде под претњом извршења.

Образложење

Пресудом Првог општинског суда у Београду П 4211/07 од 24.09.2008. године, ставом првим изреке утврђено је да је тужилац-противтужени као правни следбеник "АА1", власник трособног стана аа што су тужени-противтужилац и тужени дужни признати и трпети да се тужилац-противтужени на основу ове пресуде укњижи као власник наведеног стана код надлежног земљишно - књижног суда у Београду. Другим ставом изреке обавезан је тужени-противтужилац Предузеће "ББ" да од лица и својих ствари испразни стан наведен у предходном ставу изреке побијане пресуде. Трећим ставом изреке одбијен је као неоснован противтужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужени-противтужилац власник и корисник трособног стана аа што је тужилац-противтужени дужан признати и трпети. Четвртим ставом изреке обавезни су тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплате износ од 388.000,00 динара.

Благовременом жалбом тужени-противтужилац је побијао ову пресуду из свих законских разлога.

Одговором на жалбу тужиоца-противтуженог предложено је да се жалба одбије.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 372. ЗПП, Апелациони суд је нашао да је жалба туженог-противтужиоца делимично основана, а делимично неоснована.

Првостепени суд при доношењу побијане пресуде није учинио неку од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом указује на битну повреду поступка из тачке 12. ове законске одредбе. Изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, није противречна изнетим разлозима о битним чињеницама, који су јасни, потпуни, међусобно сагласни и непротивречни садржини изведених доказа, те се њена законитост и правилност могу испитати. Не стоји ни битна повреда поступка из члана 361. став 1. у вези члана 384. став 2 ЗПП, јер је првостепени суд расправио сва спорна питања на која је указао другостепени суд у свом решењу.

Оценом изведених доказа првостепени суд је утврдио да је решењем Другог општинског суда у Београду И 4484/98 од 19.07.1978. године, досуђена непокретност извршеника и то трособан стан у Београду аа, купцу, "АА1", који је на јавној дражби, за горе наведену непокретност понудио највишу цену уз обавезу да тражиоцима извршења исплати одређене новчане износе на име главног дуга, камате и парничних трошкова. Одлуком радничког савета Предузећа "АА1" од 28.06.1979. године, тај стан је дат на коришћење туженом ББ, раднику "АА1" под условом да сам реши питање иселења станара и да у случају да то не постигне, радна организација нема никаквих обавеза према њему у погледу решавања стамбеног питања. На основу те одлуке закључен је и уговор о коришћењу стана између "АА1" и туженог ББ и то 26. септембра 1979.

године, у Дубровнику. У предмету тог суда П 10003/05 правноснажном пресудом од 25.05.2006. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца, овде туженог ББ, против туженог у тој парници Предузеће "ББ" да се утврди да он има право коришћења на предметном стану уз обавезу туженог да са њим закључи уговор о закупу на неодређено време. Решењем Републичког Геодетског завода, Службе за катастар непокретности Београд 02 од 06.07.2003. године, дозвољена је укњижба права својине на стану аа, уписаном на Трговинско предузеће "АА1" у корист "ББ". Ова укњижба дозвољена је на основу решења Окружног привредног суда у Сплиту Фи 830/79 од 12.09.1979. године, којим се организује и конституише "АА2" настала удруживањем "АА3", "АА" "АА1" и "АА5", као и уверења Трговинског суда у Београду Фи 8613/02 да је Специјализовано предузеће "АА6" решењем Фи 8871/94 од 08.08.1994. године, брисано из судског регистра услед поделе и организовања између осталих и Предузећа "ББ", а одлуком Ов. 7689/94 од 09.11.1994. године, поред осталог, извршена је подела непокретности и осталих основних средстава тако да је "ББ" припао предметни стан са означеном површином од _ м2. Решењем Републичког Геодетског завода, Сектора за правне послове од 14.06.2005. године, поништено је предходно решење Службе за катастар непокретности од 06.07.2003. године, и прекинут је поступак по захтеву Предузећа "ББ", за упис права својине на предметном стану до окончања судског поступка у овом предмету. Према стању у листу непокретности бр. _ КО _ од 29.11.2005. предметни стан (трособан стан) аа као носилац права на посебном делу зграде уписано је Трговинско предузеће "АА1" а као облик својине - друштвена. Дописом "АА2" упућеном "АА7" дана 06.10.1987. године, потврђује се да се стан аа, не налази у евиденцији станова ни једне Организације удруженог рада у саставу СОУР-а, "АА2" са седиштем у _ , што значи да је тај стан приликом израде деобног биланса могао припасти једино и искључиво "АА7" као правном следбенику "АА1". "АА2" настала је удруживањем "АА3", "АА3", "АА4", "АА1" и "АА5" уписом организовања и конституисања радне организације на основу решења Окружног привредног суда у Сплиту од 13.10.1980. године, а затим је решењем истог суда од 18.09.1984. године, уписано организовање и конституисање "АА2" Сложене организације удруженог рада за трговину и производњу, _ у коју је била удружена Радна организација "АА7", те је решењем истог суда од 12.03.1990. године уписано брисање "АА2" због престанка и истог дана решењем истог суда уписано организовање предузећа "АА2" Подузећа за унутрашњу и вањску трговину _ , које је решењем Окружног привредног суда у Сплиту од 31.12.1992. године брисано због поделе на нова предузећа од којих је и "АА2", које је на основу решења Трговачког суда у Сплиту од 03.02.1995. године променило облик организовања у "АА2" Дионичко друштво за унутарњу и вањску трговину, Дубровник и које је на основу решења Трговачког суда у Дубровнику од 12.02.2004. године преобликовано у друштво са ограниченом одговорношћу, а затим решењем истог суда од 10.03.2004. године брисано и уписано "АА" д.о.о. за унутарњу и вањску трговину.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да постоји правни континуитет између "АА1" и предузећа „ "АА" (сада "АА") па како је правни предходник "АА1" уписан у земљишној књизи као власник предметног стана то је тужбени захтев основан и тужени су дужни да трпе да се тужилац укњижи као власник предметног стана, сходно члану 20. Закона о основама својинско правних односа. Противтужбени захтев по

налажењу првостепеног суда није основан јер је тужилац правни следбеник Предузећа "АА1" које је укњижено као власник предметног стана. При том је првостепени суд имао у виду одредбе Закона о потврђивању Споразума о питањима сукцесије („Службени лист“ СРЈ- Међународни уговори бр. 6/02) као и Закон о потврђивању споразума о нормализацији односа између СРЈ и Републике Хрватске („ Службени лист „ СРЈ- Међународни уговори 5/96). По ставу првостепеног суда из одредбе члана 7. став 1. тачка 5. наведеног споразума произилази да свака страна уговорница гарантује једнаку правну заштиту лицима која имају у седиште на територији друге државе.

По налажењу Апелационог суда првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев као у ставу првом и другом изреке побијане пресуде. Законом о потврђивању Споразума о питањима сукцесије, који је потписан 29.06.2001. године у Бечу („Службени лист СРЈ - Међународни уговори“ бр. 6/02) а ступио на снагу 02.06.2004. године у члану 1. Прилога Г прописано је да ће приватна својина и стечена права грађана или других правих лица СФРЈ бити заштићена од стране држава сукцесора у складу са одредбама овог прилога. Чланом 2. овог Прилога прописано је да права на покретну и непокретну имовину која се налази на територији државе сукцесора и на коју су грађани или друга правна лица СФРЈ имали право на дан 31.12.1990. године биће призната, заштићена и враћена у првобитно стање од стране те државе у складу са утврђеним стандардима и нормама међународног права и то независно од националности, држављанства, боравишта или пребивалишта таквих лица. Међутим, одредбом члана 7. Прилога Г Споразума о сукцесији, прописано је да ће сва физичка и правна лица из сваке Државе сукцесора на основу реципроцитета, имати иста права приступа судовима, административним већима и телима те Државе и других Држава сукцесора с циљем остваривања заштите њихових права. Сагласно томе, реципроцитет подразумева и реципрочну примену Прилога Г споразума непосредно, па у конкретном случају није било места примени одредаба Прилога Г јер таквог реципроцитета нема од стране Републике Хрватске као Државе сукцесора, са чије територије је тужилац-противтужени као правно лице које захтева признавање права на предметном стану по основу правног следбеништва лица са седиштем на територији бивше СФРЈ, које је било уписано као носилац права коришћења на предметном стану у друштвеној својини.

Принцип правног реципроцитета, у конкретном случају подразумева реципрочну поступање у остваривању права заштите имовине предузећа Републике Србије пред судовима и другим државним органима Републике Хрватске. Судови у Републици Хрватској не примењују директно Споразум о сукцесији, у споровима у којима правна лица, која имају седиште у Републици Србији, као тужиоци, траже остваривање права на имовину по одредбама Прилога Г Споразума о сукцесији, одлажући његову примену до закључивања билатералног уговора са Републиком Србијом из чега произилази да у односу на директну примену Прилога Г Споразума о сукцесији нема ни фактичког реципроцитета.

У односу на противтужбени захтев овај суд налази, да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање а затим правилном применом

материјалног права закључио да је неоснован, јер тужени -противтужилац "ББ" у поступку није доказао постојање правног континуитета између некадашњег ООУР "АА7", касније "АА7", Београд и Специјализованог предузећа за промет на мало и велико "АА6" чијом је поделом на четири посебна деоничка друштва настало и Предузеће за промет на мало "ББ", нити се из писмених доказа приложених уз жалбу може закључити да је тужени- противтужилац правни следбеник ООУР "АА7" коме је по наводима жалбе припало право коришћења овог стана путем деобног биланса сачињеног „ по свој прилици“ на дан 01.10.1979. године. Супротно жалбеним наводима, то се не може закључити ни из садржине дописа упућеног правној служби РО "АА7".

Због свега наведеног овај суд је применом члана 375. и 380. став 1. тачка 3. и 4. ЗПП-а одлучио као у ставу првом и другом изреке ове пресуде.

Применом члана 161. став 2. ЗПП-а преиначено је решење о трошковима поступка из четвртог става изреке побијане пресуде у односу на туженог-противтужиоца с обзиром на делимичан успех странака у поступку, у смислу члана 149. став 2. ЗПП-а имајући у виду успех туженог-противтужиоца у другостепеном поступку, те су му признати трошкови у укупном износу од 75.000,00 динара и то за састав жалбе од стране адвоката 30.000,00 динара и 45.000,00 динара на име судске таксе за жалбу, према вредности захтева у односу на који је успео са жалбом.

Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић